

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Wojtaszko

Protokolant Katarzyna Chmiel

przy udziale prokuratora Katarzyny Paciorowskiej-Rokickiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 1 grudnia 2015 roku, 25 lutego i 31 marca 2016 roku

sprawy **J. J. (1)**, syna Z. i M. z domu W., urodzonego w dniu (...) w K.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od dnia 01.01.2009 r. do dnia 31.03.2009 r. w G. będąc członkiem zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. przy ul. (...) zobowiązanym do sporządzenia i złożenia rocznego sprawozdania finansowego z działalności w/w Spółki w sądzie rejestrowym, nie sporządził sprawozdania finansowego z działalności Spółki (...) sp. z o.o. za rok 2008, a następnie nie złożył do dnia 15.07.2009 r. w/w sprawozdania w Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ VII Wydział Gospodarczy KRS, czym działał wbrew przepisom Ustawy o rachunkowości

to jest o czyn z art. 77 pkt 2 w zb. z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zw. z art. 11 §2 k.k.,

II. w okresie od dnia 01.01.2010 r. do dnia 31.03.2010 r. w G. będąc członkiem zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. przy ul. (...) zobowiązanym do sporządzenia i złożenia rocznego sprawozdania finansowego z działalności w/w Spółki w sądzie rejestrowym, nie sporządził sprawozdania finansowego z działalności Spółki (...) sp. z o.o. za rok 2009, a następnie nie złożył do dnia 15.07.2010 r. w/w sprawozdania w Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ VII Wydział Gospodarczy KRS, czym działał wbrew przepisom Ustawy o rachunkowości

to jest o czyn z art. 77 pkt 2 w zb. z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zw. z art. 11 §2 k.k.,

III. w okresie od dnia 01.01.2011 r. do dnia 31.03.2011 r. w G. będąc członkiem zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. przy ul. (...) zobowiązanym do sporządzenia i złożenia rocznego sprawozdania finansowego z działalności w/w Spółki w sądzie rejestrowym, nie sporządził sprawozdania finansowego z działalności Spółki (...) sp. z o.o. za rok 2010, a następnie nie złożył do dnia 15.07.2011 r. w/w sprawozdania w Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ VII Wydział Gospodarczy KRS, czym działał wbrew przepisom Ustawy o rachunkowości

to jest o czyn z art. 77 pkt 2 w zb. z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zw. z art. 11 §2 k.k.,

IV. w okresie od dnia 01.01.2012 r. do dnia 31.03.2012 r. w G. będąc członkiem zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. przy ul. (...) zobowiązanym do sporządzenia i złożenia rocznego sprawozdania finansowego z działalności w/w Spółki w sądzie rejestrowym, nie sporządził sprawozdania finansowego z działalności Spółki (...) sp. z o.o. za rok 2011, a następnie nie złożył do dnia 15.07.2012 r. w/w sprawozdania w Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ VII Wydział Gospodarczy KRS, czym działał wbrew przepisom Ustawy o rachunkowości

to jest o czyn z art. 77 pkt 2 w zb. z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zw. z art. 11 §2 k.k.,

I. oskarżonego **J. J. (1)** uznaje za winnego wszystkich zarzucanych czynów kwalifikowanych z art. 77 pkt 2 w zb. z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zw. z art. 11 §2 k.k. każdy i za to przy zastosowaniu art. 11§3 k.k. na podstawie art. 77 pkt 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu **J. J. (1)** za każde z tych przestępstw karę grzywny w wymiarze po 15 (piętnaście) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdzieści) złotych;

II. na podstawie art. 85§1 i 2 k.k., art. 86§1 i 2 k.k. łączy orzeczone w punkcie I wyroku jednostkowe kary grzywny i wymierza oskarżonemu **J. J. (1)** karę łączną grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych

III. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 3 ust. 1, art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego J. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 260,00 (dwieście sześćdziesiąt) złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 200 (dwieście) złotych.

Sygn. akt II K 736/15

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionych dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 czerwca 2006r. przed notariuszem J. W. (1) została zawarta umowa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...). Oskarżony J. J. (1) od początku działalności spółki pełnił funkcję członka zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. przy ul. (...). Drugim członkiem zarządu był J. W. (2). Oświadczenia woli w imieniu spółki składało 2 członków zarządu łącznie. Oskarżony J. J. (1), jako osoba pełniąca funkcję członka zarządu nie sporządził i nie złożył do właściwego rejestru sądowego sprawozdania finansowego spółki za lata 2008, 2009, 2010 i 2011. Pomiędzy oskarżonym a J. W. (2) uzgodnione zostało, że to oskarżony J. J. (1) będzie składał sprawozdania finansowe spółki.

(dowód: z akt II K 454/14: zawiadomienie o przestępstwie k. 1, protokół oględzin akt rejestrowych z kserokopią dokumentów z akt rejestrowych k. 13-13, odpis z Krajowego Rejestru Sądowego k51-57, informacja (...) k. 95, odpis postanowienia o ukaraniu k. 32;

zeznania J. W. (2) k.71, k. 77v akt II K 454/14);

Oskarżony J. J. (1) przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów i odmówił składania wyjaśnień. Wezwany na rozprawę nie stawiał się, nie usprawiedliwił nieobecności. Został pouczone o zmianie przepisów kodeksu postępowania karnego w związku z nowelizacją, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 roku.

(Vide: wyjaśnienia oskarżonego – k.8, zpo wezwania k. 36, zpo zawiadomienia k.57)

Oskarżony był karany sędownie przez Sąd Rejonowy w Gdyni wyrokiem z dnia 25 listopada 2013r. za przestępstwo karno-skarbowe z art. 54§2 k.k.s. na karę grzywny. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Sopocie za czyny z art. 79 ust. 4 ustawy o rachunkowości postępowanie karne warunkowo umorzono – zarzuty dotyczyły lat 2007-2011 i innej spółki tj. (...) Sp. z o.o..

(dowód: dane o karalności – k. 32, odpis aktu oskarżenia k.79-80, odpisy wyroków k.43-44, 67-67v,68)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na dokumentach i protokołach zgromadzonych w aktach sprawy, a także w przeważającej części na zeznaniach J. W. (2). Co prawda ww. występujący w niniejszym postępowaniu w charakterze świadka stoi obecnie również pod tożsamymi zarzutami w innym toczącym

się postępowaniu, to jednak pouczony nie skorzystał z prawa do odmowy zeznań, a złożone przez niego zeznania Sąd uznał za wiarygodne. Za wiarygodnością zeznań świadka świadczy również fakt iż to świadek w 2015 roku czynił starania, jak się okazało nieskuteczne z uwagi brak prawidłowej reprezentacji spółki tj. brak podpisu członka zarządu J. J. (1), by konwalidować stan rzeczy – vide przedłożone dokumenty k. 81-172. Zebrany materiał dowodowy jawi się – zdaniem Sądu – jako spójny i logiczny, pozwalający w sposób pełny i wiążący określić podstawy oraz rozmiar odpowiedzialności karnej oskarżonego J. J. (2).

Oskarżony w postępowaniu karnym ograniczył swe wyjaśnienia do złożenia oświadczenia, że nie przyznaje się do zarzutów. Sąd nieprzyznanie się oskarżonego potraktował jako nieudolną linię obrony. Przeciwno oskarżonemu przemawia fakt, iż p-ko niemu toczyło się inne postępowanie karne dotyczące podobnych przestępstw popełnionych w związku z pełnieniem funkcji w innej spółce tj. P. za lata 2007-2011r. – vide k. 75-78, 79-80, 43-44.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty i dowody zgromadzone w aktach sprawy, ujawnione w toku przewodu sądowego. Ujawnione dokumenty to dokumentu urzędowe, sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Dlatego stanowią one obiektywne dowody zaświadczonej nimi okoliczności.

W oparciu o powyższe ustalenia, Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego uznając, iż zachodzą wszelkie podstawy do przypisania oskarżonego sprawstwa 4 czynów z art. 77 pkt. 2 ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 roku w zb. z art. 79 pkt. 4 Ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 roku w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przestępstwo z art. 77 pkt. 2 ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 roku (Dz. U. 1994 Nr 121 poz. 591 z późn. zm.) wprowadza odpowiedzialność karną za cztery różne za uchybienia związane z prowadzeniem ksiąg rachunkowych. Pierwsze dwa dotyczą nieprowadzenia ksiąg rachunkowych bądź prowadzenia ich wbrew przepisom ustawy lub podawania nierzetelnych danych. Dwa kolejne związane są z naruszeniem obowiązku sporządzania sprawozdania finansowego i dotyczą sytuacji, kiedy sprawozdanie finansowe nie zostało w ogóle sporządzone lub zostało sporządzone niezgodnie z ustawą lub zawierające nierzetelne dane. Niewątpliwie oskarżony nie sporządził sprawozdania finansowego za rok 2008, 2009, 2010 i 2011, czym wypełnił przesłanki podlegania odpowiedzialności karnej z tego przepisu. Odpowiedzialność za sporządzenie sprawozdania finansowego jednostek zobowiązanych do prowadzenia ksiąg rachunkowych określają przepisy ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 roku (dalej: u.o.r.). Zgodnie z art. 49 u.o.r. konieczność sporządzenia sprawozdania finansowego spoczywa na kierowniku jednostki. To on, zgodnie z art. 52 ust. 1 u.o.r. ma obowiązek zapewnić sporządzanie rocznego sprawozdania finansowego, nie później niż w ciągu 3 miesięcy od dnia bilansowego i przedstawienia go właściwym organom, zgodnie z obowiązującymi daną jednostkę przepisami prawa, postanowieniami statutu lub umowy. Wskazać należy, iż definicję „kierownika jednostki”, zawiera art. 3 ust. 1 pkt 6 u.o.r., zgodnie z którym jest to członek zarządu lub innego organu zarządzającego, a w przypadku organu wieloosobowego – członkowie tegoż organu. Oznacza to, że w spółce kapitałowej odpowiedzialność za sporządzenie sprawozdania finansowego ponosi zarząd spółki. Powołanie bowiem tego organu w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością jest obligatoryjne, zgodnie z art. 201 § 1 kodeksu spółek handlowych z dnia 15 września 2000 roku (Dz. U. 2000 Nr 94 poz. 1037 z późn. zm.). Mając na względzie, iż w spółce zarząd sprawowany był przez dwie osoby, pełną odpowiedzialność ponosi każdy z członków zarządu, który pełnił tę funkcję w okresie niesporządzania i nieskładania sprawozdań finansowych. Zważyć należy, że przewidziana w art. 4 ust. 5 u.o.r możliwość powierzenia obowiązku sporządzenia sprawozdania finansowego innej osobie, za jej zgodą, np. głównemu księgowemu lub pracownikowi biura rachunkowego, nie zwalnia kierownika jednostki z odpowiedzialności z tytułu nadzoru. Zgodnie z art. 53 ust. 1 u.o.r. roczne sprawozdanie finansowe podlega zatwierdzeniu przez organ zatwierdzający (Zgromadzenie Wspólników), nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia bilansowego.

Art. 79 pkt 4 u.o.r. przewiduje natomiast odpowiedzialność karną za niezłożenie sprawozdania finansowego do właściwego rejestru sądowego, w przypadku niniejszej sprawy właściwym był rejestr prowadzony w VII Wydziału Gospodarczego KRS Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku. Sprawozdanie finansowe wraz z niezbędnymi dokumentami i formularzami na podstawie art. 69 ust. 1 u.or. powinno zostać złożone do właściwego rejestru w ciągu 15 dni od zatwierdzenia rocznego sprawozdania finansowego. Dokumenty odnoszące się do spółki (...) Sp. z o.o. za

lata 2008- 2011 nie zostały we właściwym czasie przez oskarżonego złożone, co potwierdzają zgromadzone w sprawie dokumenty i zeznania J. W. (2).

Sąd w niniejszym postępowaniu, po przeprowadzeniu analizy materiału dowodowego nie miał wątpliwości, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych czynów. Oskarżony był jedynym z członków zarządu spółki (...) Sp. z o.o. przez cały okres jej funkcjonowania. W związku z powyższym, pełniąc w niej funkcję członka zarządu niewątpliwie zapoznał się z uprawnieniami, ale także obowiązkami, jakie nakładają na niego przepisy prawa. W tego typu postępowaniach karnych nie zwalnia z odpowiedzialności karnej nawet fakt, iż potencjalnie spółka mogła nie prowadzić działalności. Zważyć należy, iż spółka została formalnie zarejestrowana według obowiązujących przepisów, widniała w rejestrze przedsiębiorców, co potwierdzało, iż spółka istnieje i ciąży na niej obowiązki sprawozdawcze.

Sąd odmiennie od wniosków oskarżyciela w głosach stron, przyjął iż oskarżony dopuścił się 4 jednostkowych przestępstw. Brak było podstaw do przyjęcia instytucji ciągu przestępstw z art. 91§1 k.k. W ocenie Sądu nie spełnione zostały wszystkie przesłanki wpisane w art. 91§1 k.k. uzasadniające przyjęcie konstrukcji ciągu przestępstw w odniesieniu do czynów popełnionych przez oskarżonego. Co prawda oskarżony dopuścił się tych przestępstw : - w podobny (tj. zbliżony) sposób, - popełnił je zanim zapadł wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, - każde z tych przestępstw wyczerpało znamiona tego samego przepisu, to jednak nie popełnił ich w krótkich odstępach czasu – za taki okres czasu przyjmuje się okres do 6 miesięcy.

Z uwagi na uprzednią karalność sądową oskarżonego za umyślne przestępstwo karno-skarbowe, stwierdzenie winny oskarżonego za przestępstwa podobne w innym postępowaniu karnym, zakończonym warunkowym umorzeniem postępowania karego, Sąd uznał iż brak w sprawie przesłanej do ponownego zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Wobec oskarżonego nie zachodzą żadne przesłanki wyłączające jego winę w zakresie czynów, jakich się dopuścił.

Podobnie nie można uznać za nieznaczną społeczną szkodliwość czynów przypisanych oskarżonemu. Oskarżony swoim postępowaniem naruszył podstawowe obowiązki wynikające z art. 77 pkt 2 u.o.r. w zb. z art. 79 pkt 4 u.o.r., a ciężące na nim jako członku zarządu spółki. Co prawda szkoda wyrządzona przestępstwem nie była bardzo znaczna, niemniej wskazać należy iż oskarżony nie wypełniał swych obowiązków przez kolejne 4 lata, podobnych zachowań dopuścił się w innej spółce, co świadczy o jawnym lekceważeniu obowiązków oraz przepisów ustawy o rachunkowości jak i kodeksu spółek handlowych regulujących obowiązki zarządu w spółkach kapitałowych. Należy również wskazać iż sprawozdanie finansowe jest dokumentem z którym mogą zapoznawać się kontrahenci. Historia ostatnich lat, znaczna ilość podobnych spraw wpływających to tutejszego Sądu wskazuje na nagminność tego typu zachowań i tym samym konieczność reakcji karnej. Sama postawa oskarżonego wskazuje, iż zdarzenia opisane w zarzutach nie były czymś jednorazowym w jego dotychczasowym życiu, był on również karany za przestępstwo karno-skarbowe.

Zdaniem Sądu, z uwagi na sytuację materialną oskarżonego, osoby o wykształceniu wyższym, ekonomicznym, prowadzącej działalność gospodarczą, istniały przesłanki do orzeczenia względem oskarżonego jednostkowych kar grzywny w wymiarze po 15 stawek dziennych każda w wysokości 40 złotych każda i orzeczenie kary łącznej grzywny 50 stawek dziennych po 40 złotych każda. Sąd doszedł do przekonania, iż tak orzeczone jednostkowe kary grzywny i kara łączna grzywny, są karą sprawiedliwą, którą w przedmiotowej sprawie należało zastosować w stosunku do oskarżonego. Orzeczenie innej kary, mając na względzie dyrektywy wymiaru kary, byłoby zupełnie niecelowym, z drugiej zaś strony sytuacja materialna oskarżonego uzasadniała przekonanie, że jest on w stanie karę wykonać. Zdaniem Sądu sytuacja materialna oskarżonego, pozwala na przyjęcie, iż kara łączna w wymierzonej wysokości, nie spowoduje obciążenia oskarżonego ponad miarę. Uwzględnienie powyższych okoliczności doprowadziło Sąd do przekonania, iż karą adekwatną do stopnia szkodliwości społecznej popełnionych przez oskarżonego przestępstw jak i do stopnia winy oskarżonego będzie kara grzywny. Uiszczenie orzeczonej kwoty nie stanowi w ocenie Sądu znacznej uciążliwości, a przy tym unaocznia społeczną szkodliwość czynów, jakich oskarżony się dopuścił. Będąc z jednej strony środkiem represji, spełni także cele wychowawcze. W niniejszej sprawie Sąd mógł zatem orzec karę łączną grzywny w granicach od 15 do 60 stawek dziennych. Ustawa karna – za wyjątkiem przepisu art. 88 k.k. – nie

określa jakichkolwiek reguł, którymi należy się kierować przy łączeniu kar za zbiegające się przestępstwa. Obowiązują zatem ogólne zasady wymiaru kary określone w art. 53 k.k., ze wskazaniem zawartymi w ogólnych regułach, które ukształtowało orzecznictwo sądowe. Wskazać należy, iż na wymiar kary łącznej nie ma wpływu stopień zawinienia sprawcy, ani też stopień społecznej szkodliwości przestępstw, za które orzeczono kary jednostkowe podlegające łączeniu, natomiast za decydujące uważa się względy prewencji indywidualnej i ogólnej. Popelnienie kilku przestępstw jest z reguły czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej, niż to wynika z dyrektywy absorpcji. Uwzględnienie zasady absorpcji w większym stopniu ma natomiast miejsce wówczas, gdy z dwóch pozostających w zbiegu przestępstw jedno dominuje w ocenie całości zdarzenia. Z drugiej jednak strony wedle orzecznictwa i doktryny do wyjątków powinno należeć ukształtowanie kary łącznej w oparciu o zasadę kumulacji, albowiem najczęściej przekracza to potrzeby resocjalizacyjne. Całkowitą absorpcję można zastosować albo wtedy, gdy wszystkie czyny wskazują bliską więź przedmiotową i podmiotową, albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną. Oskarżony swoim zachowaniem na przestrzeni od stycznia 2009r. do 31.03.2012r. w sposób umyślny godził w identyczne dobra chronione prawem. Powyższe wskazuje na niepoprawność sprawcy i brak należytej refleksji nad własnym zachowaniem, a którego cechy osobowości wskazują na brak poczucia winy, utrwaloną postawę lekceważenia zobowiązań i norm prawnych, których znaczenie rozumie. To zaś uzasadnia orzeczenie kary łącznej niewątpliwie surowszej, niż wynikająca z zasady absorpcji.

Na mocy wskazanych w punkcie III wyroku przepisów Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 zł tytułem kosztów sądowych oraz obciążył opłatą sądową w kwocie 260 złotych – w tym opłatę w wysokości 200 złotych, nie znajdując podstaw do zwolnienia go od tego obowiązku, kierując się nadto zasadą, że każdy, kto przez swoje zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.